डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

डन्नो चित्रकार झाला

03

डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

03

डन्नो कलाकार झाला

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

ब्लॉब्स एक खूप चांगला कलाकार होता. तो नेहमी स्मॉक नावाचा एक लांब शर्ट घालायचा. हातात पॅलेट घेऊन, स्मॉक घालून आणि आपले लांब केस मागे टाकून, आपल्या इझेलसमोर उभा असलेला तो खूपच शानदार दिसायचा. तो एक खरा कलाकार आहे हे कोणालाही सहज ओळखता आले असते.

जेव्हा माइट्सनी डन्नोचे संगीत ऐकण्यास नकार दिला, तेव्हा त्याने कलाकार व्हायचे ठरवले. एके दिवशी तो ब्लॉब्सकडे आला आणि म्हणाला:

“ऐक ब्लॉब्स, मी कलाकार व्हायचं ठरवलं आहे. मला थोडे रंग आणि एक ब्रश दे.”

ब्लॉब्स, जो खूप उदार होता, त्याने डन्नोला त्याचे सर्व जुने रंग आणि ब्रश दिले.

नेमक्या त्याच क्षणी डन्नोचा मित्र गंकी त्याला भेटायला आला.

"खाली बस, गंकी," डन्नो म्हणाला, "आणि मी तुझं चित्र काढतो."

आपलं चित्र काढून घ्यायला गंकीला खूपच आनंद झाला होता. तो खाली बसला आणि डन्नो कामाला लागला.

त्याला गंकीला तो जसा होता त्यापेक्षा अधिक देखणा बनवायचे होते, म्हणून त्याने त्याला लाल नाक, हिरवे कान, निळे ओठ आणि नारंगी डोळे दिले. गंकी आपले चित्र पाहण्यासाठी उत्सुक होता. तो इतका उत्सुक होता की, आपल्या खुर्चीवर सारखा चुळबुळ करत होता.

"जर तू अस्वस्थ होणं थांबवलं नाहीस, तर चित्र अजिबात तुझ्यासारखं दिसणार नाही," असं डन्नो म्हणाला.

"आता हे माझ्यासारखं दिसतंय का?" गंकीने विचारले.

"खूपच," जांभळ्या रंगाची मिशी रंगवत असताना डन्नो म्हणाला.

चित्र पूर्ण झाल्यावर गंकीने विचारले, "मी ते पाहू शकेन का?"

डुनोने ते त्याला दाखवले.

"मी असा दिसतो का?" दचकून गंकी ओरडला.

“अर्थातच तुम्हाला माहीत आहे.”

“तू मला मिशा काढल्या? मला मिशा नाहीत.”

“बरं, तुला त्या एक दिवस नक्की येतील.”

“आणि तू माझं नाक लाल का रंगवलंस?”

“ते अधिक सुंदर बनवण्यासाठी.”

“आणि माझे केस निळे? माझे केस खरंच निळे आहेत का?”

"हो, आहे," डन्नो म्हणाला, "पण जर तुला ते आवडत नसेल, तर मी ते हिरवं बनवू शकेन."

"हे फारच वाईट चित्र आहे," गंकी म्हणाला. "हे घे, मी याचे तुकडे करतो."

"मी तुला ही कलाकृती फाडू देणार नाही," डन्नो म्हणाला.

गंकीने त्याच्याकडून ते चित्र हिसकावून घेण्याचा प्रयत्न केला आणि त्यांच्यात झटापट झाली.

त्यांनी इतका गोंधळ घातला की डूनो, डॉ. पिलमन आणि इतर काही माइट्स धावत आले.

"तुम्ही कशावरून भांडत आहात?" त्यांनी विचारले.

"हे बघ," गंकी म्हणाला. "हे कोणाचं चित्र आहे? ते माझ्यासारखं दिसतं का?"

"मुळीच नाही," माईट्सनी उत्तर दिले. "ते बुजगावण्यासारखं दिसतं."

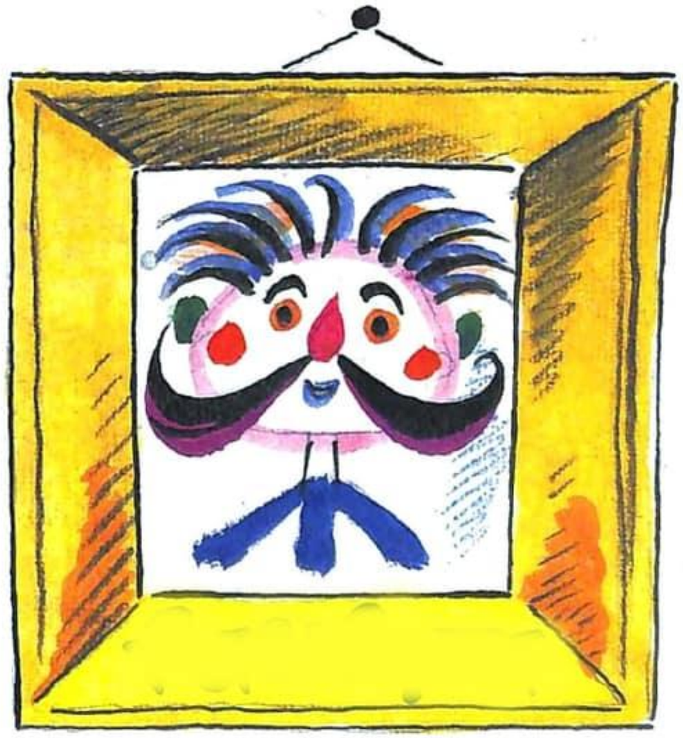

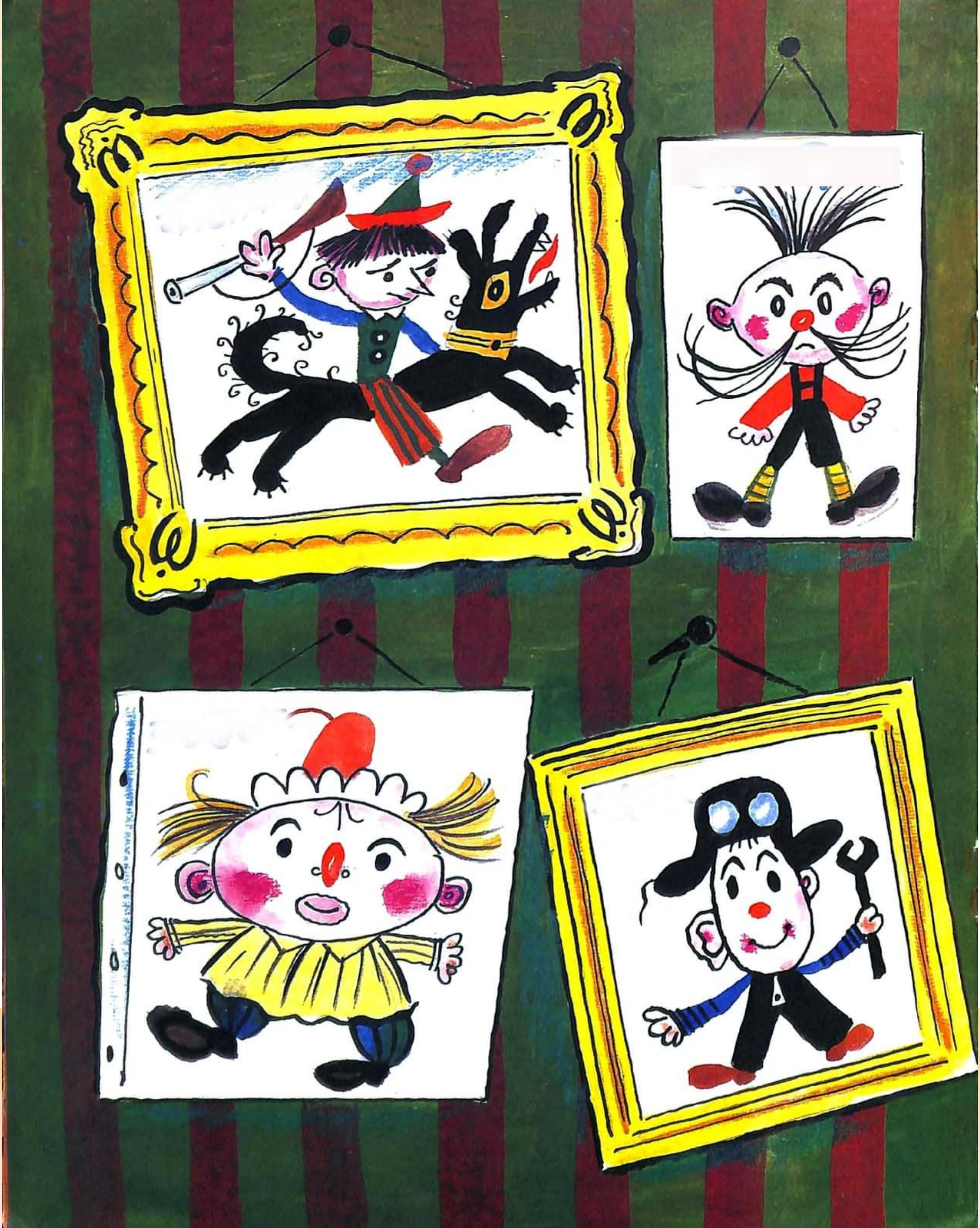

"त्यावर नाव नसल्यामुळेच असं आहे," डन्नो म्हणाला. "जर मी त्यावर नाव लिहिलं असतं, तर ते कोणाचं आहे हे तुम्हाला लगेच कळलं असतं."

त्याने एक पेन्सिल उचलली आणि मोठ्या ठळक अक्षरात लिहिले: “गंकी" मग त्याने ते चित्र भिंतीवर टांगले.

"ते इथेच टांगू दे, जिथे ते सगळ्यांना दिसेल," तो म्हणाला.

"मी असे करणार नाही," गंकी म्हणाला. "तू झोपायला गेल्यावर लगेच मी ते काढून फाडून टाकीन."

"मी झोपायला जाणार नाही, मी रात्रभर जागा राहून ते बघत बसेन," डन्नो म्हणाला.

गुंकीला इतका राग आला की त्याने दार जोरात आपटले आणि तो घरी निघून गेला.

डन्नो रात्रभर जागा होता. जेव्हा बाकी सगळे झोपले होते, तेव्हा त्याने त्याच्या सर्व मित्रांची चित्रे काढली. त्याने रोली-पोलीला इतका जाड रंगवला की तो त्याला चित्रात पूर्णपणे घेऊ शकला नाही.

त्याने स्विफ्टीला लांब, बारीक पाय आणि कुत्र्याची शेपटी लावून रंगवले. त्याने शॉटला त्याचा कुत्रा डॉटवर बसलेला रंगवले. त्याने डॉ. पिलमनला नाकाऐवजी थर्मामीटर दिले. त्याने डूनोला गाढवाचे कान रंगवले. थोडक्यात सांगायचे तर, त्याने त्या सर्वांना खूप मूर्ख बनवले. सकाळी त्याने सर्व चित्रांवर नावे लिहिली आणि ती टांगून ठेवली. ती एक खरीखुरी चित्र-गॅलरीच होती.

सर्वात आधी डॉ. पिलमन जागे झाले.

चित्रे पाहताच ते हसू लागले. ती त्यांना इतकी आवडली की, ती अधिक नीट पाहण्यासाठी त्याने चष्मा घातला. ते एकेक चित्र पाहत खूप हसत होते.

"डन्नोसाठी चांगलं झालं!" ते म्हणाला. "मी आयुष्यात इतकं कधीच हसलो नव्हतो!"

शेवटी ते स्वतःच्याच चित्रापाशी आले.

"हे कोण आहे?" त्यांनी कठोर आवाजात विचारले. "मी? मी असूच शकत नाही. अजिबात साम्य नाही. हे काढून टाका."

"का?" डन्नोने विचारले. "त्याला इतरांसोबत तिथेच लटकू दे."

"तू नक्कीच वेडा असशील, माहित नाही!" डॉ. पिलमन रागाने म्हणाले. "किंवा, कदाचित, तुझ्या डोळ्यांना काहीतरी झालं असेल. तुला असं का वाटतं की माझ्या नाकाऐवजी थर्मामीटर आहे? आज रात्री तू झोपायला गेल्यावर मला तुला एरंडेल तेलाचा मोठा डोस द्यावा लागेल."

“माहित नाही, मला एरंडेल तेल अजिबात आवडत नाही.”

"कृपया नको," तो केविलवाण्या स्वरात म्हणाला. "मी स्वतःच्या डोळ्यांनी पाहू शकतो की हे चित्र तुझ्यासारखं नाही." आणि त्याने ते खाली उतरवून त्याचे तुकडे तुकडे केले.

त्यानंतर शॉट जागा झाला. त्यालाही ती चित्रे आवडली होती. तो हसून हसून जवळजवळ मेलाच होता. पण जशी त्याची नजर स्वतःवर पडली, तसे त्याचे हसणे थांबले.

"फारच वाईट," तो म्हणाला. "हे माझ्यासारखं दिसत नाही. जर तू हे काढलं नाहीस, तर मी तुला पुन्हा कधीही माझ्यासोबत शिकारीला येऊ देणार नाही."

आणि त्यामुळे डन्नोला शॉटचे चित्र सुद्‌धा काढावा लागला.

इतरांच्या बाबतीतही तेच घडले. प्रत्येक माईटला स्वतःचे चित्र सोडून बाकी सर्वांची चित्रे आवडली.

माइट्सपैकी सर्वात शेवटी ब्लॉब्स उठला, जो नेहमी इतरांपेक्षा उशिरा झोपायचा. जेव्हा त्याने भिंतीवर स्वतःचे चित्र पाहिले, तेव्हा तो प्रचंड संतापला आणि म्हणाला की ते अजिबात व्यक्तिचित्र नाही — केवळ रंगांचा एक गोंधळ आहे, ज्याचा कलेशी काहीही संबंध नाही.

त्याने ते फाडून टाकले आणि डन्नोकडून त्याचे रंग आणि ब्रश काढून घेतले.

भिंतीवर फक्त गंकीचेच चित्र शिल्लक होते. डन्नोने ते खाली उतरवले आणि तो त्याच्या मित्राला भेटायला गेला.

"गंकी, तुला हवा असेल तर तू तुझे चित्र घेऊ शकतोस!" तो म्हणाला. "आणि मग आपण पुन्हा मित्र होऊ."

गंकीने ते चित्र घेतले आणि त्याचे बारीक बारीक तुकडे केले. "ठीक आहे, आपण मित्र बनूया," तो म्हणाला, "पण वचन दे की तू माझे चित्र पुन्हा कधीही काढणार नाहीस."
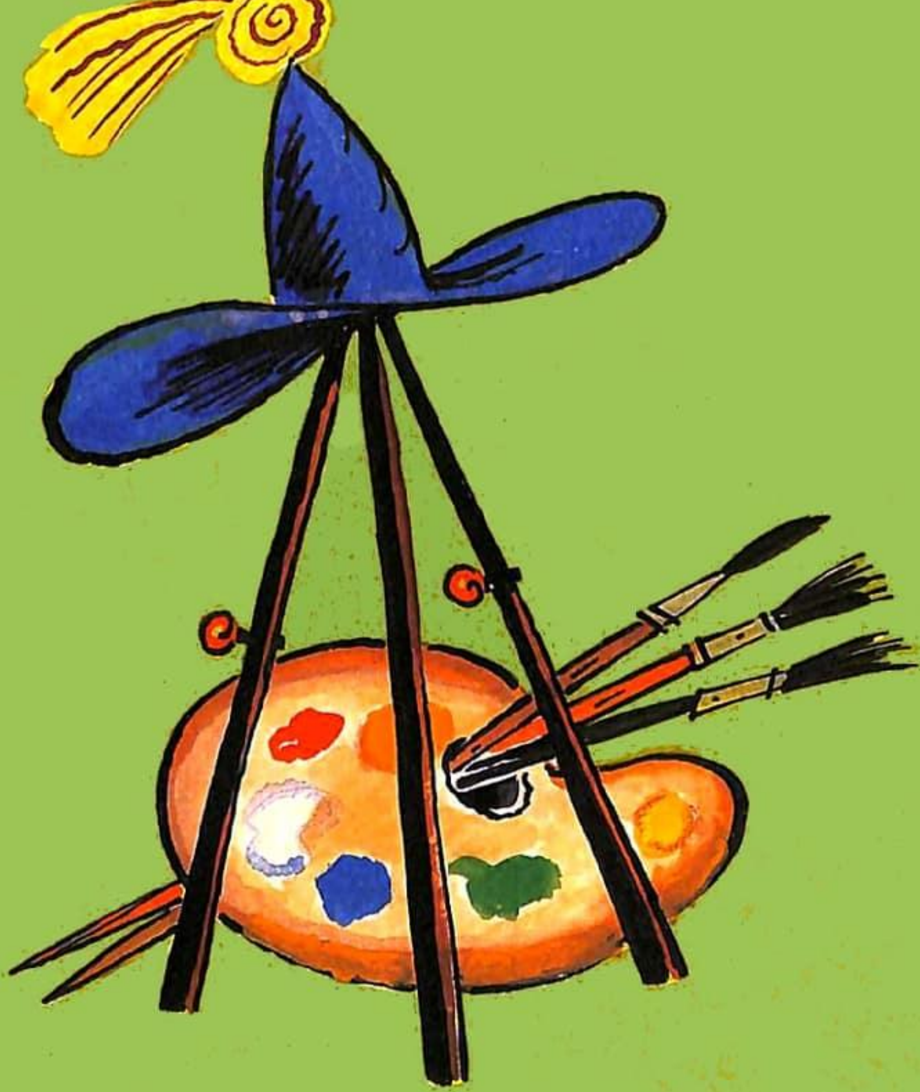
"मी पुन्हा कधीच कोणाचं चित्र काढणार नाही," डन्नो म्हणाला. "त्याचा काय उपयोग? तुम्ही खूप प्रयत्न करता, आणि तुमच्या वाट्याला फक्त दोषच येतो. मला आता कलाकार म्हणून राहायचं नाही."